

ki niso naše vere, kaj takega ne dogaja. Ko je danes toliko društev razpuščenih, bi bilo primerno in potrebno, da se predvsem tudi to društvo razpusti.

Sv. Ema. Redka svečanost. Pretekli mesec se je vršila pri Sv. Emi velika cerkvena slovesnost. Po prizadevanju našega vnetega dušnega pastirja župnika Čepina se je ustanovila Marijina družba za šentemsko župnijo. Ob tej priliki so nas obiskali in navdušili bratje Hrvati iz Vinagore in Pršlina. Z g. župnikom Vukino so prišle članice Marijine družbe, križarji in križarice in precej romarjev. Prišla je tudi cerkvena godba vinagorska in pevci pod vodstvom pevovodja g. Kastruna, kateri so mnogo doprinesli k proslavi velikega Marijinega praznika. Želimo, da bi besede cerkvenega govornika g. kaplana Rančigaja padla na rodovitna tla ter da bi Marijina družba vrlo napredovala. Po cerkveni svečanosti se je popoldne slovesno blagoslovila prenovljena kapela Lurške Device, sv. Urbana in sv. Janeza Evang. 30 let je preteklo, da je bila cerkev pozidana. Blagoslovitev je izvršil domači g. župnik v navzočnosti gospodov iz Vinagore. Po slovesni blagoslovitvi so izpregovorili spodbudne besede domači g. župnik, cerkveni ključarji, gospa Žnidarč kot predsednica vinagorskega društva sv. Elizabete in predsednica domače Marijine družbe. Nazadnje so zapeli pesem v zahvalo Lurški Devici. Dne 7. oktobra smo slovesno obhajali rožnovensko nedeljo se pomočjo g. Sunčiča od Sv. Krža. Izprosi naj nam Marija Rožnovenska pomoč v sedanjih težkih časih.

Bizoljsko. Tiho je dne 19. t. m. slavil v krogu svojih najdražjih svoj 73. rojstni dan naš priljubljeni in spoštovani trgovec g. Martin Frece. Primerno je, da se ga ob tej priliki spomni tudi »Slovenski gospodar« kot svojega naročnika in moža, ki lahko res s ponosom zre v svojo preteklost. Gospod jubilar Martin je še vedno kakor je bil: mož žive vere, mož jeklen, odločen, ki se ne boji postaviti se tudi javno za vero in Boga, mož ljubezniv, dobrohoten, ki ima za vsakogar dober nasvet; mož krepek in čil, vedno vesel in poln humorja, šegav in dovtipen. Danes uživa ob strani svoje ljubljene soproge svoj zaslužen pokoj. Vse življenje je bil mož dela tako v družini, trgovini, kakor

tudi v javnosti. O tem pričajo danes sadovi njegovega dela: res dobro katoliško vzgojeni in lepo preskrbljeni otroci, veliko posestvo in red sv. Save ter Jugoslovanske krene! Dal lj. Bo, gospodu Martinu zdrav, vesel in čil — 80. rojstni dan! — Vinska letina pri nas je nekaj boljša od lanske. Mnogi imajo pa celo manj. Pač pa dobra kapljica je! Žalostno je sedaj le to, da se kupci tako malo oglašajo! Treba je denarja, ljudje bi radi prodali, kupcev pa ni od nikoder...

Pišce. Bilo je pretekli ponedeljek. V St. Petru pod Svetimi gorami je bil sejem sv. Urše. Na sejem se je podal tudi naš mesar g. Štruel s sinom Ivanom, šolarjem II. razreda. Na sejmu sta kupila kravo, katero je na vrvi vodil sin Ivan. V svoji nepreviđenosti si je vrv navil okrog roke. Med potjo se krava splaši, podere Ivana in ga vleče precej daleč po kameniti poti. Ko so pa ljudje kravo ukrotili, se jim je nudi grozen prizor. Ivan Štruel je bil ves potolčen, opraskan z razbito glavo — mrtev. Lahko si mislimo žalost očeta in še bolj matere, ko je zaznala za strašno nesrečo. Ob obilni udeležbi šolarjev smo v sredo potem Ivana položili k večnemu počitku. Otroci so mu zapeli »Pomlad vse se veseli«, gospod župnik pa mu je spregovoril v srce segajoče slovo. Dragi Ivan! Žalosten je bil konec tvojega zemeljskega življenja, toda mi upamo, da sedaj že uživaš veselje pri Bogu. Ali prosi ljubega Boga, da v žalosti uteši tvojega očeta, mater, brate in sestre ter nas vse. Prosi pa Ga tudi, da se enkrat vsi pri Njem snidemo. — Tudi mi Piščani bi radi postali svetovno znani in se s celim svetom pogovarjali. Upamo, da se nam ta želja kmalu izpolni. Poštni uslužbenci namreč z vso paro napeljujejo iz Brezice k nam telefon. Pravijo, da bo naprava že kmalu dana v promet. Živijo! — Veste, gospod urednik, naš Fricl je svoj boljši polovici sedaj, ko je ozdravel, že čez glavo zrastel. Sicer pa je njegova boljša polovica korajžna, da se ga nič ne boji. Zadnjič se ga je kar dejansko lotila, ko je nekaj rogovillil. Pa jih je pošteno skupil. Ves zaripel je postal v obraz in tudi marsikateri las je odšel z njegove glave. Tudi njegovi pomagači, ki so mu v sili priskočili na pomoč, so jih pošteno skupili. In sedaj ga misli boljša polovica, če se ne bo unesel, še s pomagači vred spraviti na »ričete«. Ha-ha-ha!

Sv. Rupert nad Laškim. Tudi naše ljudstvo je globoko pretresla strašna vest o nasilni smrti našega preljubega vladarja. Povsod so ljudje žalovali za tako nenadno odvzetim nam državnim očetom. V četrtek dne 18. oktobra smo imeli v župnijski cerkvi žalno službo božjo. Razven šolarjev so mnogoštevilni župljani napolnili cerkev, kjer se je najprej v primer-nem govoru pojasnil vzrok te žalne slavnosti; nato je bila žalna sv. maša za večni mir preminulega vladarja, konečno molitve, kakor jih je odredil šk. ordinarijat. V tihi žalosti so verniki zapustili hišo božjo z iskreno prošnjo, naj Bog da duši viteškega kralja večni mir, Jugoslavijo pa čuva! — Sneg dne 16. oktobra je tukaj napravil na sadnem drevju ogromno škodo, ki se ceni na stotisoče. Ravno najlepše mlado drevje je največ trpelo; dasiravno so ljudje povsod takoj hiteli v sadonosnike ter otesavali mokri sneg, se vendar ni dala za-braniti velikanska škoda; mnogo dreves je naravnost razklanih ali polomljenih do zadnje veje. Tako je kmet vedno večji siromak. Sedaj se spravlja že zima v deželo, treba je obleke in obuteli, davke zahtevajo oblasti, a denarja ni! Sadja nismo imeli, vina v teh krajih ni, lesa nihče noče. Sedaj tiščimo a pitanimi svinjami v Laško, Celje in Sv. Jurij, a mezarji se naravnost norčujejo z nami, ko nam ponujajo 5 Din za kg, a glavo mora kmet-vzrejevalec še vzeti nazaj, meso pa je po 14 Din v mesnici!

Iz zagrebške torbe. Zagreb je vedno kot veliko mravljišče. Kakor živa reka drve ljudje na vse kraje in vsak čas. Samo od dveh do petih zjutraj so ulice prazne, sedaj ko nima svet denarja, da bi potnil kavarne. Pa se v tem vrvežu vendar pozna, da je pričelo šolsko leto. Nekaj tisoč akademikov že zaleže. Tudi naši slovenski postavijo svoje število. Manj kot 200 jih ni nobeno leto v Zagrebu. Predvsem so na kmetijskem in na živinozdravniškem oddelku, ker teh v Ljubljani ni. — Kako pa živi tak študent? Z dobrimi denarji se dobro živi! Dober študent pa nima dobrega denarja, zato pa ima celo zimo pasje dneve. To je prava umetnost, prebiti se skozi celi mesec z 250 dinarji. Pa se naredi tudi to. Seveda: zajtrka nič, večerja le ob pomembnejših prilikah. Ve-

ko pregledali pokrajino daleč naprej. Videli smo, kako se vijuga reka Rio Ksingu južno-vzhodno, mesto da bi nadaljevala pot proti severu. Kakor daleč je seglo oko samo stopa in liki ribje oko čisto nebo.

Naslednje jutro smo zapustili reko ter se podali v levo smer.

Prekoračili smo več manjših vod in smo trčili ponovno na gričevje pred nami. Pri pogledu na verigo nizkih holmcev nas je oplazovala zla slutnja, če nismo mogoče zgrešili smer. Ti-le hribčki pred nami niso mogli biti pogorje, k-terega je označil pri Indijancih umrli belokožec kot edino pravo smer.

Že tukaj smo naleteli povsod na zlate sledi. Zemlja po teh neraziskanih stepah hrani pod seboj neizmerna zlata bogastva.

Zagledali smo pred seboj reko, koje tok ni zaznamovan na nobenem zemljevidu. Počasivali svoje vode in v njeni strugi smo našli precej zlatih zrn.

Pet dni smo se vlekli ob tej reki, šesti dan smo jo prekoračili ter potovali naravnost naprej. Pred nami je zrasla veriga razsekanega hribovja. Po stepi so silili proti pogorju potoki. Vsekakor smo imeli jedva en dan do cilja. Preiskal sem tla, po katerih se je pomikala naša karavana. Povsod najbolj očiti znaki, da bomo

zadeli vsak čas na tako dolgo iskano obljubljeno — zlato deželo! V počasnem koraku smo se porivali do cilja, ki se nam ni mogel več skriti in je bilo izključeno, da bi ga zgrešili. Pretrpeli smo veliko na dolgem — dolgem potovanju, bili na koncu romanja brez posebnih žrtev in v za-vesti, da se je posrečilo le nam, kar se drugim ni, ker se niso lotili odkritja suhega zlata po načrtu in s pomočjo dobro preskrbljene ekspedicije.

Še predno se je pomaknila naša karavana navkreber, odkoder smo hoteli uživati razgled po zlatih poljanah, smo srečali na stepi človeški okostnjak... Na belih kosteh ni bilo nikakega znaka, da bi bila žrtev ubita, ustreljena ali raztrgana od jaguarja. Mogoče je zadela reveža prav na cilju bogznaj kako mučnega tavanja smrt vsled kajčega pika. Nismo se na videz veliko zmenili za svarilno najdbo človeških kosti, vendar v naših srcih je zaključal sum: Kaj, če ne bo dolina zlata poleg zakladov — smrt tudi za nas! Pomikali smo se molče naprej in pri-korecali na vrh. Pod nami nas je vabila kotan-jasta dolina. Njena dolžina je znašala dobrih 30 km, širina gotovo nad 20 km. Njeno dno je bilo peščeno.

Dalje sledi.

nikdar prinesel služabnik prazne domov, ampak je bila polna raznih jestvin. Večkrat so pošiljali v Rimu gosti od poedin svojim ženam in prijateljem na dom razne sladkarije.

Labudi

so uživali nekoč v Angliji posebno varstvo. Vsi ti od pesnikov toliko opevani ptici so bili last kralja, kjer-koli so se nahajali. Če je kedo ubil labuda, je zapadel smrti.

Udarci človeškega srca.

Človeško srce udari na minuto 75krat, v 1 uri 4500krat, v 1 dnevu 108.000krat, v 1 tednu 756.000krat, v 1 mesecu 3.240.000krat in v 1 letu 39.312.000krat.